

3 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

ИИСУС ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЯВА СИНА НА НАИНСКАТА ВДОВИЦА

На другия ден Иисус отиваше в града, наречен Наин; и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. А когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, единичък син на майка си, а тя беше вдовица; и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смиля се над нея и рече и: не плачи. И като се приближи, допря се до носилото; носачите се спряха, и Той рече: момко, тебе думам, стани! Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори; и Иисус го предаде на майка му. И страх обвзе всички, и славеха Бога и казваха: велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своя народ.

(Лука 7:11-16)

В днешния евангелски откъс Иисус Христос възкресява сина на една вдовица от гр. Наин. Както идвал към града видял погребалното шествие, съжалил вдовицата и и казал: „Жено не плачи“.

Разбира се, плачът е нещо естествено в такива моменти. Същото се случва на всички погребални служби. Обикновено, когато пеем несравнимата погребална служба плачът спира, успокоява се.

Ние християните не се сбогуваме с нашите мъртъвци без надежда. Обръщате ли внимание какво повтаряме постоянно и на погребенията, и на помените?

„Вечна му памет!“ и „Бог да го прости!“. Едното означава, че паметта се отваря за вечността, а другото, че мястото, където бива посрещан вярващият християнин, не е сътворената и тленна земя, но възкръсналото тяло на Богочовека Христос. Същото място, „страната на живите“, където се намират възкръсналите светци и мъченици.

Когато Господ вижда вдовицата, и казва състрадателно: „Не, плачи!“ Евангелист Лука ни уверява, че тези думи не са били една обикновена утеха, а събитие. Защото Христос възкреси детето и и го предаде живо.

Възкресението на това прескъпо за вдовицата дете, както по-късно и на Лазар, са предобраз и уверение за всеобщото възкресение на мъртвите.

Смъртта, която е обща за всички хора без изключение, се превръща във всеобщо възкресение! Всички ще възкръснат, братя, за да участват в Господнята радост или да останат далеч от нея. Това зависи от човека и от избора, който е направил във времето, прекарано на земята. Зависи от степента на любовта и почитта към Бог и от любовта и прошката към ближния.

Забележителни са традициите ни, свързани с погребаните наши близки. На третия ден, на деветия, на четиредесетия, на шестия месец, на една година, но и когато ходим на гробовете пеем трисагий и постоянно повтаряме за любимите ни хора: „Вечна му памет!“, „Бог да го прости!“.

Паметта работи живително движена от любовта. И „мъртвите в Христа“ възкръсват заедно с възкръсналият Господ.

*Автор: Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш
Източник: Как ще повярват, ако не чуят?*